

nerne imellem undgaas. For Nedsættelserne saavel i Erhvervskommunen som i Opholdskommunen foreslaas dog saadanne Begrænsninger, at det efter Princippet for Forskelsbeskatning undgaas, at Skatteyderen opnaar nogen Fordel ved de to Kommuners forskellige Beskatningsregler.

Efter de gældende Regler om Refusion af Erhvervsskat anvendes en saadan Forskelsbeskatning ogsaa nu, men dog ret ufuldkommet og vilkaarligt virkende; i det foreliggende Forslag er den fuldstændig gennemført. Dette kan for de større Skatteydere komme til at betyde en Stigning af Skattebeløb, der falder paa Erhvervsindtægten. En saadan Stramning af Skattepligten er imidlertid efter Udvalgets Formening begrundet, idet disse Skatteydere ikke ses at have berettiget Krav paa, at den Del af deres Indtægt, der er indtjent i en anden Kommune, skal beskattes lempeligere end de Indtægter, der oppebæres af Erhvervsdrivende med Bopæl i denne Kommune, lige saa lidt som de omvendt ses at kunne kræve, at denne Del af deres Indtægt skal beskattes lempeligere end deres Indtægt i den Kommune, hvor de har Ophold. Dertil kommer, at denne fuldstændige Gennemførelse af Forskelsbeskatningsprincippet efter Udvalgets Formening vil bidrage til at tilvejebringe den Balance og Regulering af Skatteforholdet mellem Erhvervs- og Opholdskommune, som den nuværende Ordning i hvert Fald delvis savner.

Man henviser iøvrigt til de til Forslagets enkelte Bestemmelser knyttede Bemærkninger.

Til § 18.

Kredsen af de Personer, der bliver erhvervsskattepligtige til en anden Kommune end den, hvori de har Ophold, er i det væsentlige den samme efter Forslaget som efter de nugældende Bestemmelser i § 10, 1. Stk. i Lov Nr. 73 af 29. Marts 1924 vedrørende personlig Skat til Kommunen, dog med følgende Ændringer:

- a. Under 1) er inddraget som erhvervsskattepligtig den, der „som Medinteressent deltager i en under en andens personlige Ansvar drevne Erhvervsvirksomhed“, idet man derved har tilsigtet at fremskaffe Hjæmmel til at erhvervsbeskatte Andel i Overskud, der tilfalder passive Interessenter i Erhvervsvirksomhed.
- b. Udvalget har overvejet, hvorvidt man burde imødekomme de fra forskellig Side fremsatte Ønsker om, at ikke alene — som nu — den eller de Kommuner, hvori en Rutebil har Garage eller hol-

der til ved fast Rutebilstation, men ogsaa de Kommuner, Ruterne gennemløber, skulde have Adgang til at erhvervsbeskatte vedkommende Vognmands Indtægter fra Rutebilkørselen. Men da den nu foreslaaede Indtægtsgrænse for Erhvervsbeskatning (5 000 Kr.) formentlig vil medføre, at kun et Faatal af Ruteautomobilejere kommer til at svare Erhvervsskat, og da derhos Erhvervsindtægten Fordeling mellem de forskellige Kommuner, Ruten gennemløber, frembyder meget betydelige Vanskeligheder, har man ment det rettest at foreslaa, at Erhvervsbeskatning af Indtægt ved Befordring med Ruteautomobiler bortfalder.

- c. Man stiller endvidere Forslag om Ophævelse af den tidligere gældende Regel om, at Funktionærers Lønindtægter kun i det Omfang, de overstiger 5 000 Kr., kan gøres til Genstand for Erhvervsbeskatning, idet man har anset det for mere rationelt, at erstatte denne Regel med en almindelig Bestemmelse om, at alle, der i Opholdskommunen er ansat til at svare Indkomstskat til Staten af et Beløb af under 5 000 Kr., er undtagne fra Erhvervsbeskatningen, jfr. Bemærkningerne til § 19.

Til § 19.

Som allerede i Bemærkningerne til § 18 nævnt har Udvalget ment at burde stille Forslag om, at Forpligtelsen til at svare Skat til Erhvervskommunen bortfalder, for saa vidt vedkommende Skatteyder i Opholdskommunen for det paagældende Skatteaar maatte være ansat til Statskat af en Indkomst paa under 5 000 Kr. Gennem denne Regel, der, anvendt paa samtlige i Betragtning kommende Skatteydere, er praktisk og let anvendelig, opnaas det at tage et rimeligt Hensyn til Opholdskommunerne, hvis Udgifter til saadanne Skatteydere som Regel er forholdsvis store, sammenlignet med den Skat, Kommunen kan paaligne dem.

De øvrige i § 19 optagne Bestemmelser er alle overført fra Loven af 1924, jfr. dennes § 11, 1. Stk., 1. Pkt., § 12, 1. Stk., 1.—3. Pkt., og § 12, 2. Stk., 2. Pkt.

Til § 20.

Bestemmelserne svarer til de nugældende i Loven af 1924 § 12, 2. Stk., 1. Pkt., § 13 og § 12, 3. Stk., 1. Pkt.

Til § 21.

Af Hensyn til Forslagets ny Regler for Beregningen af Erhvervsskatten er det af